

Serie *Thuis in Trinity* – deel 1

DE *Vroedvrouw* VAN TRINITY

Delia Parr

Uitgeverij de Parel – Wijk bij Duurstede

Cover design by Dan Thornberg, Design Source Creative Services

Engelse uitgave:

Copyright © 2002 by Mary Lechleidner

Originally published in English under the title *The Midwife's Tale* by Bethany House, a division of Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

All rights reserved.

Nederlandse uitgave:

© 2016 Uitgeverij de Parel – Wijk bij Duurstede

ISBN 9789492408006

Vertaling: D. Beentjes

Opmaak: TMgraphics.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor recensies mogen korte bloemlezingen worden gebruikt.

All rights reserved. No part of this publication might be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publishers. The only exception is brief quotations in printed reviews.

*Ter liefdevolle nagedachtenis aan mijn zussen,
Kathy en Susan.*

Waren jullie hier maar iets langer gebleven ...

Dankwoord

Zo veel mensen zijn een zegen voor me geweest in mijn reis als schrijfster van dit boek. Ik wil mijn zus bedanken, medisch consultante en eerste ‘bewerker’, Carol Beth Hatz, RN, en haar man Bob, dat ik elk jaar voor mijn pensioen gebruik mocht maken van hun zomerhuis. Dat gaf me de vrijheid om elke dag talloze uren op het strand door te brengen, dromend en schrijvend. Ook wil ik mijn andere zussen, Patricia Schmidt en Joanne Liberatore bedanken, evenals mijn broer John Lechleidner, voor jullie geloof in me. Jullie geven echt betekenis aan het woord ‘familie’.

Tevens wil ik Joseph en Peg Sheegan bedanken, dierbare vrienden die me nooit aan mezelf laten twijfelen; Linda Opdyke, ’s werelds beste criticus, omdat je me hebt geleerd hoe ik schrijfster kon worden; en Jeanne Seybold, collega en beste vriendin, voor het luisteren, je advies en omdat je ervoor zorgt dat ik met beide benen op de grond blijf staan.

Het schrijven van dit boek, alsmede de gehele trilogie, zou niet mogelijk zijn geweest zonder de voortdurende loyaliteit van mijn impresario, Linda Kruger, die mijn vriendin, zuster in het geloof en steun en toeverlaat is. Mijn uitgeverfamilie van Bethany House en mijn bewerker, David Long, zijn echt het antwoord op mijn gebeden. Dank jullie wel.

En ten slotte wil ik mijn kinderen, Matt, Brett en Elizabeth, bedanken dat jullie van ‘malle ouwe mams’ houden, met zulke ge-

weldige partners zijn getrouwd en me zes fantastische kleinkinderen hebben geschonken, die me verwennen met hun onvoorwaardelijke liefde.

Moge al jullie dagen gezegend zijn ... en moge jullie allen Zijn oneindige liefde kennen.

JUNI 1830

WEST-PENNSYLVANIA

Maar liefst twee weken later dan verwacht, brak het moment waar zo reikhalzend naar was uitgekeken dan eindelijk aan.

Omringd door een groepje vrouwelijke assistenten knielde vroedvrouw Martha Cade voor haar patiënt neer, onder het waakzame oog van de aanstaande vader. Tot haar grote tevredenheid en opluchting stelde ze vast dat Diana Tylers bevalling al vlotte. In dit tempo zou de baby nog voor het ontbijt worden geboren, waarna Martha eindelijk terug naar huis kon keren.

Martha werkte met vaste hand en in opperste concentratie. Haar hart bonsde. In deze verwachtingsvolle, emotionele sfeer, vermengd met een gezonde dosis bezorgdheid, juichte ze inwendig van opwinding. Door haar jarenlange ervaring wist ze dat ze zeer binnenkort getuige mocht zijn van het grootste wonder van het leven.

Ze keek even op naar kapitein Tyler, die zijn vrouw op schoot had. Het was een grote man en de opvouwbare baarkruk die Martha gebruikte tijdens haar bevallingen, verdween in het niet onder hem. Op zijn voorhoofd parelden druppeltjes zweet. Zijn kaak stond gespannen.

Toen zijn blik de hare kruiste, beantwoordde ze de onuitgespro-

ken vraag in zijn ogen met een geruststellende glimlach. Vervolgens richtte ze al haar aandacht op zijn vrouw Diana, een jonge vrouw met brede heupen en een sterk gestel, de basis voor een snelle, gemakkelijke bevalling. Haar zwangerschap was zonder enige complicaties verlopen, afgezien van het feit dat deze aanzienlijk langer had geduurd dan verwacht.

Martha wist heel goed dat niets met zekerheid te zeggen was wanneer het zwangerschappen en geboortes betrof. Maar bij een eerste zwangerschap, zoals die van Diana, droeg elke extra dag die verstreek alleen maar bij aan de nervositeit van de aanstaande moeder, en niet te vergeten haar ongemak.

Normaal gesproken zou Martha Diana om de paar dagen een bezoek hebben gebracht tegen het einde van de zwangerschap, om haar gerust te stellen dat alles uitstekend verliep. Het feit dat kapitein Tyler en zijn vrouw vijfenzeventig kilometer van Martha's huis in Trinity woonden, had dat echter onmogelijk gemaakt. Toen kapitein Tyler Martha twee weken geleden had laten komen, in de verwachting dat de bevalling elk moment kon beginnen, had de natuur iedereen verrast. Behalve Martha, die altijd rekening hield met het onverwachte.

Ze vond het niet prettig om zo ver en zo lang weg te zijn van haar huis en haar dochter Victoria, een jongedame van zeventien. Martha's verplichtingen als enige vroedvrouw in de regio gingen echter gepaard met een grote verantwoordelijkheid en een rijke beloning, zowel financieel als geestelijk. En daarvoor moesten offers worden gebracht – offers die ze gedwongen was te maken sinds ze weduwe was geworden en in haar eentje met twee kinderen achterbleef.

Al had het haar groot verdriet gedaan toen ze ruim tien jaar geleden vroegtijdig haar man verloor, Martha was gezegend met een familie die haar zo veel mogelijk steunde. Haar zoon Oliver woonde tegenwoordig in Boston, waar hij als advocaat werkte. Zij en Victoria deelden een kamer in de herberg van haar broer in Trinity,

hetgeen Martha in staat stelde haar patiënten te bezoeken in het vertrouwen dat haar broer James en zijn vrouw Lydia voor Victoria zouden zorgen terwijl zij weg was.

Omdat ze zich geen zorgen over het welzijn van haar dochter hoefde te maken, had Martha al haar aandacht de afgelopen weken op Diana kunnen richten. Nu de geboorte van Diana's kindje eindelijk echt ophanden was, kende Martha's opwindning geen grenzen.

Ze sloeg haar patiënt nauwlettend gade. Vochtige plukken donker haar omlijstten Diana's gezicht en haar ogen waren dof van de pijn. Martha glimlachte stralend terwijl ze het geboortekleed van de vrouw optilde en haar handen op Diana's knieën legde. 'Zodra de volgende wee komt, wil ik dat je gaat persen. Hard. Nog één wee zou genoeg moeten zijn. Deze baby heeft haast om eruit te komen', plaagde ze.

Diana's ogen keken haar verbaasd aan en ze begon nerveus te lachen. 'Haast? Hij is twee weken te laat!'

'Nou, hij of zij is bezig met een inhaalslag. Dus zodra ik het zeg, moet je persen. Zo hard je kunt. En laat je voeten stevig op de grond staan. De natuur en ik doen de rest.' Ze draaide zich om en knikte naar de vrouwen aan de andere kant van haar, die Diana's handen stevig vasthielden. 'Ons werk zit er bijna op, dames.'

Toen de wee begon, verdween Diana's glimlach direct. Er verschenen fronsrimpels op haar voorhoofd en ze klemde haar kaken op elkaar. Een luid gekreun spoorde Martha aan tot actie en ze legde haar handen op het zachte, warme weefsel rond het geboortekanaal.

'Persen!'

Diana's gekreun ging over in een korte, schrille kreet toen het hoofdje van de baby tevoorschijn kwam. Martha hield het stevig in haar handpalmen terwijl het vocht erlangs stroomde.

'Ontspannen. Ontspan je heel even. Keurig, mama. Diep ademhalen', drong ze aan toen de pijn afnam en Diana haar ogen sloot. 'Nog een keer, diep ademhalen. En als de laatste wee zo komt, is je baby er.'

Tandenknarsend deed Diana een oog open. ‘Dat zei je ook bij de vorige wee.’

Martha grinnikte. ‘Nog eentje. Dat beloof ik.’

Toen Diana’s lichaam verstijfde en de volgende wee aankondigde, schoof Martha iets naar voren en zette zich schrap. ‘Persen, Diana! Persen!’ Een van de schouderdjes van de baby kwam tevoorschijn. ‘Blijven persen!’

Zodra de zuigeling eruit glibberde, veilig opgevangen in Martha’s handen, zakte Diana hijgend achterover tegen haar man terwijl de echo’s van haar kreten wegstierven.

Terwijl de andere vrouwen zich met Diana bezighielden, leunde Martha achterover op haar hurken. Ze haalde de kletsnatte baby onder het geboortekleed vandaan en legde hem op haar schoot. ‘U hebt een zoon, kapitein. Een gezonde, levenslustige zoon’, riep ze boven het gehuil van de baby uit, dat door de spaarzaam gemeubileerde slaapkamer galmde.

Met vaardige hand veegde ze de baby snel af, sneed de navelstreng door en wikkelde hem in een deken. Heel even staarde Martha nog naar de zuigeling, gefascineerd door het wonder dat ze in haar handen had, het bewijs van Zijn liefde en vermogen om leven te scheppen – leven dat Hij aan Martha toevertrouwde om veilig ter wereld te brengen en aan dit jonge echtpaar om naar Zijn Woord groot te brengen.

De kleine baby Tyler knipperde een paar keer en deed toen zijn oogjes open. Hij stopte met huilen en keek haar aan. Hij zag er zo engelachtig uit met zijn roze, mollige lijfje, dat ze bijna verwachtte vleugeltjes op zijn rug te zullen aantreffen.

Ze streeelde over zijn bolle wangetjes en glimlachte naar hem. ‘Welkom op de wereld, mijn kind’, kirdede ze voordat ze hem aan zijn verlangende moeder overhandigde.

Teder drukte Diana haar zoon tegen haar borst, terwijl haar man over haar schouder naar het pasgeboren kind staarde. Zijn ogen vertroebelden. Hij draaide zich naar zijn vrouw en streek met zijn

lippen over de zijkant van haar gezicht. ‘Bedankt voor mijn zoon’, fluisterde hij.

Dolgelukkig en uitgeput leunde Diana tegen haar man aan en drukte haar gezicht tegen het zijne, voordat ze op Martha neerkeek.

‘Dank je wel. Dank je dat je al die tijd bij me bent gebleven. Dat je van zo ver bent gekomen. Dat je me zo goed hebt geholpen. Jullie allemaal’, voegde ze daaraan toe met een blik op de vrienden en buren die waren gekomen om assistentie te bieden.

Martha keek toe terwijl de pasgeboren baby zoals gewoonlijk alle aandacht opeiste. Ze liet de bijeengekomen vrouwen het echtpaar feliciteren en met complimenten overladen voordat ze hen vroeg allemaal nog even mee te werken. Hoe opwindend de geboorte van een baby ook was, Martha moest de bevalling afronden en Diana moest worden gewassen en in bed gelegd, waar ze haar baby in alle rust kon bewonderen.

‘Hilary, neem jij deze jongeman mee om hem schoon te maken, terwijl zijn moeder en ik het hier afmaken? Kapitein Tyler, we hebben u nog even nodig, dus blijf bij ons. Ik heb die warme doeken ook nodig, als een van de dames zo vriendelijk zou willen zijn om ze te halen.’

Diana overhandigde haar zoon met zichtbare tegenzin aan Hilary, iets wat Martha ontroerde. Net op tijd. Een nieuwe wee kondigde de nageboorte aan, die Martha nauwgezet onderzocht. Toen ze tot haar tevredenheid had vastgesteld dat alles er normaal uitzag, drukte ze een van de warme doeken in de schoot van de vrouw, om te voorkomen dat er lucht het geboortekanaal in stroomde en infecties veroorzaakte.

Onder begeleiding van Martha hielp kapitein Tyler Diana overeind. Toen de andere vrouwen het overnamen, vroeg Martha hem de kamer te verlaten. ‘We roepen u snel terug’, beloofde ze.

Hij trok zijn schouders naar achteren, zijn ogen strak op zowel zijn vrouw als zijn zoon gericht. ‘Ik blijf hier.’

Martha stond op en veegde haar handen af aan haar bevallings-

schort. ‘Dat heb ik liever niet. Als u het me niet kwalijk neemt, ik ben nog niet klaar met mijn patiënt.’

Een blik van opstandigheid flitste in zijn ogen.

Ze hief haar hoofd om hem recht aan te kunnen kijken en zette haar handen op haar heupen. ‘Nu, kapitein’, droeg ze hem zo streng als ze durfde op.

‘Er is geen man aan boord die zou proberen mij iets te bevelen.’

‘We zijn niet op zee, kapitein. Ik heb de leiding over de geboorte, niet u. Tenzij u aan Diana’s ongemak wilt bijdragen, stel ik voor dat u mijn aanwijzingen opvolgt en de kamer verlaat. Alstublieft?’

Hij trok een wenkbrauw op. ‘Heeft iemand je weleens verteld dat je zo koppig als een ezel bent?’

Ze grinnikte. ‘Meer dan eens’, antwoordde ze.

Hij grijnsde terug. ‘Dat dacht ik al. Ik zal op de gang wachten.’ Zonder nog iets te zeggen, liep hij de slaapkamer uit en Martha slaakte een zucht van verlichting. Ze had altijd veel minder moeite met haar patiënten dan met hun echtgenoten.

Toen ze haar aandacht weer op Diana richtte, lag de jonge vrouw al in het bed. Met een schaapachtige grijns op haar gezicht wenkte de kersverse moeder Martha met een zwak gebaar van haar hand. ‘Randolph is erg beschermend’, merkte ze verontschuldigend op.

‘Ik ook’, antwoordde Martha. ‘En nu, jongedame, moeten we nog een paar dingen doen, zodat je zo snel mogelijk herstelt om voor die prachtige baby van je te kunnen zorgen.’

Terwijl Hilary en twee van de vrouwen de kamer aan kant maakten door de doeken en baarkruk op te ruimen en het beddengoed te verschonen, hielp Martha om Diana te wassen, voordat ze haar heupen en buik op traditionele wijze stevig in een sluitlaken wikkelde. Terwijl ze bezig was, praatte ze honderduit, al was het maar om de vrouw af te leiden terwijl haar zoon voor het eerst in bad ging. ‘Heeft de jongeman al een naam?’

Diana glimlachte. ‘Meer dan één. We konden het niet eens worden over de naam, dus besloten we een compromis te sluiten en hem

naar allebei onze vaders te vernoemen: Henry William Alexander Lloyd Tyler.’

Martha lachte. ‘Dat is een lange naam voor zo’n kleine baby. Maar hij wordt er vanzelf groot genoeg voor, dat is zeker.’

Toen Diana een hand voor haar mond sloeg en gaapte, trok Martha de dekens tot aan haar kin op, voordat ze de jonge Henry, die inmiddels in slaap was gevallen, aan zijn moeder overhandigde. ‘Je hebt het heel goed gedaan, Diana.’

Diana rook even aan het hoofdje van haar zoon en keek toen op naar Martha. ‘Kom je de volgende keer weer?’

Verbaasd trok Martha haar wenkbrauwen op. ‘De volgende keer? Denk je nu al aan de volgende keer?’

Diana lachte. ‘Natuurlijk. Deze baby krijgen was veel gemakkelijker dan ik had gedacht. Tenminste, toen hij eenmaal besloot te komen.’ Ze gaapte nogmaals en sloot haar ogen. ‘Hij heeft een paar broertjes nodig en natuurlijk ook zusjes’, wist ze nog uit te brengen voordat ze wegzakte in een welverdiende slaap.

Hoofdschuddend keek Martha naar de vrouwen die haar hadden geassisteerd. ‘Ik wil jullie allemaal bedanken voor jullie vriendelijkheid en hulp. Als Diana’s wens uitkomt, heb ik het gevoel dat we elkaar volgend jaar weer terugzien.’

Er ging gelach op. ‘Kom op, Martha. Laten we het vieren.’

‘Ik weet niet hoe het met jullie zit, maar ik rammel. We hebben allerlei lekkers in de kamer hiernaast klaarstaan. Laat het eetfestijn beginnen’, stelde Hilary voor.

‘Als de kapitein nog niet alles heeft verslonden’, merkte een ander op.

‘We hadden je moeten vragen tegen hem te zeggen dat het voor ons bestemd was. Naar jou luistert hij.’

Er ging opnieuw gelach op, maar dat ging gepaard met erkenning van de status die Martha’s positie met zich meebracht – een status waar ze van genoot.

Toen Martha naar de slaapkamerdeur liep en deze opende, haast-

te kapitein Tyler zich naar binnen. Hij ging direct op het bed af en knielde naast zijn vrouw neer. Bij de aanblik van deze machtige man, die vol overgave voor zijn vrouw en kind op de knieën viel, sprongen er tranen in haar ogen die ze snel weg knipperde. Na het echtpaar nog een moment met elkaar te hebben gegund, sprak ze het traditionele dankgebed uit en nam haar assistentes mee de kamer uit.

Van alle tradities die bij een succesvolle bevalling hoorden, was het eetfestijn na afloop degene waar Martha het meest van genoot. De variëteit aan gerechten, waarvan sommige nog tijdens de weeën door de aanstaande moeder waren bereid en andere door burens waren gebracht, waren natuurlijk altijd welkom, met name de desserts.

Maar vooral het samenzijn van iedereen die aanwezig was geweest, gaf Martha de meeste voldoening. Zonder de hulp van andere vrouwen zou Martha's werk bijna onmogelijk zijn. Zonder de voortdurende steun van andere vrouwen zou Diana's taak als nieuwe moeder vele malen moeilijker zijn. Het eetfestijn was dan ook een uiting van de band tussen vrouwen die door een geboorte werd bekrachtigd, generatie na generatie.

Vol enthousiasme schepte Martha een bord vol met desserts. Hilary wierp een blik op Martha's bord, giechelde en volgde haar voorbeeld, terwijl de anderen zich stortten op een schotel met worst en aardappelen.

Toen Martha samen met de anderen aan de keukentafel zat, genietend van warme broodpudding en appelgebak doordrenkt met honing, vroeg Hilary: 'Ga je vandaag terug naar huis?'

Martha keek ernaar uit om weer thuis te zijn en knikte, hoewel het nog twee volle dagen zou duren om naar Trinity te reizen. 'Het is nog zo vroeg op de dag, ik denk het wel. Heeft iemand de kraamhulp al bericht gestuurd?'

Hilary slikte een grote hap van haar pudding door voordat ze antwoordde. 'Vrouw Calloway kan hier elk moment zijn.'

'Dan wacht ik tot ze er is voordat ik ga.'

Een klopje op de keukendeur maakte een einde aan hun gesprek. Martha draaide zich om, in de verwachting dat het de kraamhulp was. In plaats daarvan, nadat een van de vrouwen de deur had geopend, kwam er een man binnen die ze niet herkende. Aangezien hij de kraamhulp niet kon zijn, richtte ze haar aandacht weer op haar bord en nam een nieuwe hap van haar appelgebak.

‘Weduwe Cade?’

De stem van de man klonk bijna verontschuldigend en ze bad in stilte dat hij niet was gekomen om een volgende bevalling aan te kondigen. Niet nu ze op het punt stond naar huis te gaan. Met een licht schuldgevoel vanwege haar egoïsme veegde ze haar mond af aan een servet, stond op en liep naar hem toe.

‘Ik ben weduwe Cade.’

Hij tikte tegen zijn hoed. ‘Jacob Rheinhold.’

Ze trok een wenkbrauw op.

Hij slikte zo moeizaam dat zijn adamsappel uitpuilde in zijn smalle nek. ‘Ik ben venter van beroep. Op weg naar het westen. Een paar dagen geleden reisde ik door Trinity. Toen de mensen in de herberg hoorden dat ik deze kant op ging, vroegen ze me u dit te brengen.’ Hij stak een hand in zijn zak, haalde er een opgevouwen document uit en gaf het haar, waarna hij net zo abrupt vertrok als hij was gekomen.

Meer nieuwsgierig dan bezorgd, en opgelucht dat hij niet was gekomen om haar naar een volgende bevalling te roepen, vouwde ze het document open. Tot haar verbazing staarde ze naar een gekreukte advertentie van een of ander theatergezelschap, compleet met een lijst van geplande optredens in steden ten oosten van New York City, waaronder Trinity.

Waarom iemand zou denken dat Martha interesse in een dergelijk theatergezelschap had, tartte alle logica. Maar toen ze het pamflet omdraaide, ontnamen de woorden die ze op de achterkant las haar letterlijk de adem.

Liefste Martha,

Victoria is weggelopen en met dit gezelschap meegegaan. We hebben geprobeerd haar te vinden, maar dat is ons niet gelukt. Vergeef ons alsjeblieft.

*Je broer,
James*

Ongeloof. Paniek. Afschuw. De emoties welden zo krachtig in haar op dat ze in een enkele hartslag een einde maakten aan de feestelijke stemming die Martha had gevoeld. Haar lichaam leek wel verdoofd en talloze vragen schoten door haar hoofd. Victoria was weggelopen? Met een theatergezelschap? Onmogelijk. Absoluut onmogelijk. Victoria kon soms een lastige jongedame zijn, maar ze was niet zo onverantwoordelijk en impulsief dat ze van huis zou weglopen.

Toen ze het briefje van James opnieuw las, begon haar hart te bonzen. Het was de waarheid. De waarheid! Haar dochter was weggegaan! Maar wanneer? Hoe? Waarom? Lieve God, waarom?

Bijna hysterisch draaide ze het document weer om en las het schema van optredens, hoewel haar handen zo hevig trilden dat ze de woorden nauwelijks kon lezen. Volgens dit pamflet was het gezelschap ongeveer een week geleden in Trinity geweest. Inmiddels was het gezelschap al lang niet meer in de regio. Maar het pamflet in haar handen zou haar helpen Victoria weer thuis te brengen.

Hilary kwam met een bezorgd gezicht naar haar toe. 'Slecht nieuws?'

Martha vouwde het papier snel op en stak het in haar zak. 'Een briefje ... gewoon een ... briefje van mijn broer. Niets om je zorgen over te maken', mompelde ze. Ze schaamde zich te veel om aan iemand hier toe te geven dat haar dochter thuis zo ongelukkig was geweest dat ze was weggelopen. 'Maar ik ben bang dat ik weg moet.

Blijf jij totdat vrouw Calloway arriveert?’

‘Natuurlijk.’

‘Dank je wel. Ik ga nog een laatste keer bij Diana kijken voordat ik ga’, zei Martha. Terwijl de tranen in haar ogen opwelden, haastte ze zich de keuken uit en liep rechtstreeks naar de slaapkamer. Ondertussen bedacht ze snel een plan van aanpak. In plaats van dagen te verspillen door terug naar Trinity te reizen, zou ze direct naar de stad gaan waar het eerstvolgende optreden van het theatergezelschap zou plaatsvinden, Victoria zoeken en haar dwingen met haar moeder terug naar Trinity te gaan.

Victoria zoeken zou hooguit een week of twee in beslag nemen en haar honorarium van kapitein Tyler zou de kosten ruimschoots dekken.

Tegen die tijd zou Martha haar emoties weer onder controle hebben. Tegen die tijd zou Martha haar dochter weer op een normale manier kunnen toespreken. Tegen die tijd zou ze, met Gods gratie, in staat zijn om Victoria’s uitleg aan te horen, het kind bij zinnen te brengen en zichzelf kunnen vergeven dat ze niet thuis was geweest toen haar dochter haar blijkbaar nodig had.